

Sygn. akt VII U 845/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2019 r.

**Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych**

w składzie:

Przewodniczący SSO Renata Gąsior

Protokolant Mariusz Żelazek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20 marca 2019 r. w Warszawie

sprawy B. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek odwołania B. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. z dnia 18 lutego 2014 r., nr (...)

1. oddała odwołanie,

2. zasądza od odwołującej B. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. kwotę 180,00 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 lutego 2014 r., nr: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W., działając na podstawie przepisów art. 83 ust. 1, art. 68 ust. 1 pkt. 1a, art. 6 ust. 1 pkt. 5, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt. 4 i art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 300), wydał decyzję na mocy, której stwierdził, że ubezpieczona B. S., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie mająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia podlega w zakresie ubezpieczeń społecznych od dnia 1 grudnia 2012 r. ustawodawstwu polskiemu.

W uzasadnieniu Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. opisał szczegółowo przebieg postępowania administracyjnego, które poprzedziło wydanie decyzji i wskazał, że ubezpieczona figuruje, jako płatnik składek z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej pod nazwą (...) B. S. na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej nr: (...) wydanego przez Prezydenta Miasta O. w okresie od dnia 1 lipca 2008 r. do dnia 30 listopada 2012 r. Z tytułu prowadzenia w/w działalności gospodarczej, ubezpieczona zadeklarowała podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym oraz ubezpieczeniu zdrowotnemu. Organ rentowy podkreślił, że wskazany wpis jest nadal aktualny i nie został zawieszony. Dodał, iż pomimo tego, że do właściwego organu ewidencyjnego nie wpłynął wniosek o zawieszenie, bądź wykreślenie prowadzenia działalności gospodarczej, to w dniu 18 grudnia 2012 r. ubezpieczona złożyła dokumenty (...) i (...) informujące o wyrejestrowaniu wskazanej działalności od dnia 1 grudnia 2012 r. Następnie w dniu 18 grudnia 2012 r. ubezpieczona złożyła oświadczenie informujące o podjęciu zatrudnienia na terenie Wielkiej Brytanii. W związku z powyższym wszczęte zostało postępowanie

wyjaśniające na okoliczność ustalenia właściwego ustawodawstwa. Na kierowane pisma o udzielenie informacji niezbędnych do rozpatrzenia sprawy, ubezpieczona nie udzieliła wyczerpujących wyjaśnień, co spowodowało, że wniosek pozostał bez rozpatrzenia. Organ rentowy powołał się przy tym na przepisy ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 107 z późn. zm.) wskazując, że przedsiębiorca, będący osobą fizyczną może podjąć działalność gospodarczą po uzyskaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej, natomiast składając do organu ewidencyjnego zawiadomienie o zaprzestaniu wykonywania tej działalności wnosi o wykreślenie jej z ewidencji działalności gospodarczej. Okres zawieszenia wykonywania działalności rozpoczyna się od dnia wskazanego we wniosku o wpis informacji o jej zawieszeniu, nie wcześniej niż w dniu złożenia wniosku i trwa do dnia złożenia wniosku o wpis informacji o jej wznowieniu. Tym samym obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym powstaje i wygasa w terminach określonych w w/w przepisie, a czas objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami powinien być tożsamy z okresem prowadzenia działalności gospodarczej zgłoszonej w urzędzie rejestrowym. Ponadto w art. 7b ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. Prawo działalności gospodarczej (Dz. U. z 2011 r. poz. 131 z późn. zm.) wskazano, że informacja o zawieszeniu wykonywania działalności gospodarczej oraz o wznowieniu jej wykonywania podlega stosownemu wpisowi do ewidencji działalności gospodarczej. Tym samym, dla celów ustalenia obowiązku ubezpieczeń społecznych, organ rentowy bierze pod uwagę wyłącznie zawieszenie zgłoszone przez osobę prowadzącą działalność w organie ewidencyjnym i wpisane przez ten organ do ewidencji. W konkluzji decyzji, Zakład Ubezpieczeń Społecznych stwierdził, iż w związku z tym, że ubezpieczona B. S. nie dokonała stosownego zgłoszenia zawieszenia/wykreślenia działalności gospodarczej od dnia 1 grudnia 2012 r. w organie ewidencyjnym, to brak jest podstaw do wyłączenia jej w tym czasie z ubezpieczeń społecznym z tytułu prowadzonej działalności. Organ rentowy uznał więc, że od dnia 1 grudnia 2012 r. ubezpieczona spełnia warunki podlegania ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej (decyzja z dnia 8 lutego 2014 r., nr: (...), k. 41-43 a.r.).

B. S., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, w dniu 28 marca 2014 r. złożyła, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji ww. organu rentowego z dnia 8 lutego 2014 r., nr: (...). W uzasadnieniu odwołania pełnomocnik odwołującej wskazał, że zaskarżona decyzja jest wadliwa i powinna być zmieniona. Podał, że ubezpieczona od dnia 1 lipca 2008 r. prowadzi działalność gospodarczą na terenie Polski. Z tytułu prowadzenia w/w działalności podlegała obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym oraz ubezpieczeniu zdrowotnemu i z tego tytułu opłacała składki na te ubezpieczenia. W dniu 18 grudnia 2012 r. ubezpieczona złożyła w organie rentowym stosowne dokumenty informujące o wyrejestrowaniu wskazanej działalności z ubezpieczeń oraz o wyrejestrowaniu płatnika składek od dnia 1 grudnia 2012 r. Jednocześnie B. S. złożyła oświadczenie o podjęciu zatrudnienia na terenie Wielkiej Brytanii wskazując, że początkowo wykonywała pracę na rzecz A. of (...) Co., a od dnia 1 sierpnia 2013 r. na rzecz (...) LTD. Dodała także, że równolegle prowadzi działalność gospodarczą na terenie Polski. Pełnomocnik odwołującej zaznaczył, że do oceny statusu ubezpieczeniowego oprócz ustawodawstw krajowych zastosowanie mają przepisy unijne, w tym Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. L 200 z 7.6.2004, str. 1) oraz Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. U. L 284 z 30.10.2009, str. 1). Nadrzędnym celem i motywem wprowadzenia ww. przepisów jest poddanie osób przemieszczających się w obrębie Wspólnoty Europejskiej systemem zabezpieczenia społecznego wyłącznie jednego Państwa Członkowskiego, po to aby uniknąć zbiegu mających zastosowanie przepisów ustawodawstw krajowych oraz komplikacji, które mogłyby z tego wyniknąć. Dlatego też, wprowadzono przepis art. 11 ust. 1 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 883/2004 zgodnie z którym osoby, do których stosuje się to rozporządzenie, czyli m.in. obywatele Państw Członkowskich, podlegają ustawodawstwu tylko jednego Państwa Członkowskiego. Uwzględniając zatem procedurę przewidzianą w art. 16 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) Nr 987/2009 osoba normalnie zatrudniona i prowadząca działalność w dwóch państwach członkowskich zobowiązana jest zgłosić ten fakt wyznaczonej instytucji w państwie, w którym ma miejsce zamieszkania. Instytucja miejsca zamieszkania określa tymczasowo ustawodawstwo, jakie powinno mieć zastosowanie do tej osoby, na podstawie zasad omówionych w Rozporządzeniu Nr 883/2004 oraz Rozporządzeniu Nr 987/2009. Pełnomocnik odwołującej dodał, że wykonując te obowiązki odwołująca w dniu 18 grudnia 2012 r. złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. Inspektorat w O. oświadczenie

informujące o podjęciu zatrudnienia na terenie Wielkiej Brytanii wobec, czego organ rentowy na tej podstawie wszczął postępowanie wyjaśniające w celu ustalenia właściwego ustawodawstwa. Pomimo tego, że odwołująca udzieliła wyjaśnień i przedstawiała wymagane dokumenty, organ rentowy stwierdził brak podstaw do ustalenia tymczasowego ustawodawstwa i pozostawił wniosek bez rozpoznania. Jednocześnie nie przekazał sprawy do instytucji właściwej w Wielkiej Brytanii i nie zwrócił się do niej celem wyjaśnienia zaistniałych wątpliwości. W ocenie pełnomocnika odwołującej takie działanie, a w zasadzie zaniechanie organu rentowego nie odpowiada prawu i jest sprzeczne z art. 16 ust. 4 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Ponadto dodał, że wynagrodzenie otrzymywane przez odwołującą od brytyjskiego pracodawcy stanowi więcej niż 25% osiągniętych dochodów, co, zgodnie z art. 14 ust. 8 Rozporządzenia Nr 987/2009, świadczy o tym, że praca wykonywana w ramach umowy o pracę w Wielkiej Brytanii ma charakter znaczny. Co więcej, wbrew twierdzeniom organu rentowego, nie jest przy tym istotny czas jaki odwołująca poświęca na wykonywanie pracy najemnej, gdyż do stwierdzenia, że znaczna część pracy najemnej jest wykonywana w jednym Państwie Członkowskim wystarczy porównanie tylko jednego z dwóch kryteriów: czasu pracy lub wynagrodzenia. Odwołująca świadczy pracę najemną na rzecz brytyjskiego pracodawcy, pod jego nadzorem i kontrolą i jest uzależniona od jego poleceń. W ramach wykonywanej pracy najemnej zajmuje się projektowaniem wystroju wnętrz i dekorowaniem, co w dużej mierze pokrywa się z zakresem działalności prowadzonej na własny rachunek na terenie Polski. Z tych też względów, odwołująca powinna podlegać ubezpieczeniom społecznym w kraju, w którym wykonuje pracę najemną, czyli w Wielkiej Brytanii (odwołanie z dnia 28 marca 2014r. k. 2-7 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając swe stanowisko organ rentowy wskazał, że w dniu 18 grudnia 2012 r. odwołująca złożyła w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych dokumenty o wyrejestrowaniu jej z ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej od dnia 1 grudnia 2012 r. oraz poinformowała organ rentowy o tym, że nie podlega polskiemu ustawodawstwu w zakresie ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzonej działalności z uwagi na wykonywanie pracy najemnej na terytorium Wielkiej Brytanii, zobowiązując się do przedstawienia zaświadczenia w postaci formularza Al. (...) rentowy wskazał, że zgodnie z art. 19 ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczeń społecznych (Dz. U. UE. L. 2004. (...).1) na wniosek zainteresowanego lub pracodawcy instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie zgodnie z przepisami tytułu II rozporządzenia podstawowego, poświadcza, że to ustawodawstwo ma zastosowanie oraz w stosownych przypadkach wskazuje, jak długo i na jakich warunkach ma ono zastosowanie (formularz A1). W związku z faktem, że odwołująca nie przedstawiła takiego zaświadczenia od brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej, uznać należy, iż niewątpliwie podlega ona w zakresie ubezpieczeń społecznych ustawodawstwu polskiemu. Organ rentowy zaznaczył przy tym, że z przedstawionych przez ubezpieczoną dokumentów nie wynika również fakt opłacania składek na ubezpieczenia społeczne w Wielkiej Brytanii, a brytyjski numer ubezpieczeniowy został nadany ubezpieczonej dopiero w dniu 19 sierpnia 2013 r. Ponadto zgodnie z art. 14 ust. 5b rozporządzenia Nr 987/09 praca o charakterze marginalnym nie jest brana pod uwagę w zakresie zastosowania ustawodawstwa na mocy art. 13 rozporządzenia podstawowego. Z punktu widzenia osiąganego przychodu, czy też zaangażowania, praca marginalna jest nieistotna dla uzyskania środków utrzymania, spraw zawodowych, czy rodzinnych. Organ rentowy stwierdził, że odwołująca zamieszkuje na terenie Polski, natomiast czas jej pracy na terytorium Wielkiej Brytanii ma charakter marginalny. Powyższe przesądza zatem o tym, że B. S., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie mająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia podlega w zakresie ubezpieczeń społecznych od dnia 1 grudnia 2012 r. ustawodawstwu polskiemu (odpowiedź na odwołanie z dnia 28 kwietnia 2014 r. k. 43-45 a.s.).

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2015 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanej Spółkę (...) Ltd. z siedzibą w L.. Ostatecznie Sąd zwolnił jednak w/w Spółkę od udziału w sprawie w charakterze strony zainteresowanej (postanowienie z dnia 25 czerwca 2015 r. k. 147 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczona B. S. w okresie od dnia 1 lipca 2008 r. do dnia 30 listopada 2012 r. prowadziła na terenie Polski pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie działalności agencji reklamowych pod nazwą (...) B. S. z siedzibą w O. na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej o nr: (...) wydanego przez Prezydenta Miasta O.. Z tytułu prowadzenia w/w działalności gospodarczej, ubezpieczona zadeklarowała podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym oraz ubezpieczeniu zdrowotnemu. W dniu 18 grudnia 2012 r. B. S. złożyła w organie rentowym dokumenty (...) i (...) informujące o wyrejestrowaniu powyższej działalności z ubezpieczeń oraz o wyrejestrowaniu płatnika składek od dnia 1 grudnia 2012 r. Pomimo złożenia powyższych dokumentów, do organu ewidencyjnego nie wpłynął wniosek ubezpieczonej o zawieszenie bądź wykreślenie prowadzenia działalności gospodarczej od wskazanej powyżej daty (zeznania o wysokości osiągniętego dochodu w roku podatkowym 2013 k. 9-14, informacja o wysokości dochodu z pozarolniczej działalności gospodarczej w roku podatkowym 2013 k. 15-24, informacja z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej k. 41 a.s.).

Od dnia 1 grudnia 2012 r. ubezpieczona jest zatrudniona na terenie Wielkiej Brytanii. Początkowo B. S. wykonywała pracę na rzecz A. of Business (...) Co., a od dnia 1 sierpnia 2013 r. jest zatrudniona w (...) Ltd. Jednocześnie od dnia 1 lipca 2008 r. prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą na terenie Polski pod numerem wpisu: (...), która nie została zawieszona oraz wykreślona z ewidencji działalności gospodarczej. W związku z podjęciem zatrudnienia u brytyjskiego pracodawcy, w dniu 18 grudnia 2012 r. ubezpieczona B. S. poinformowała organ rentowy o zamiarze wyrejestrowania prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej, składając w tym przedmiocie dokumentację (...) i (...). Do powyższej dokumentacji, ubezpieczona nie załączyła jednak wymaganego formularza A1, potwierdzającego podleganie ubezpieczeniom społecznym na terenie Wielkiej Brytanii, wskazując że przedłoży powyższy dokument niezwłocznie po jego wystawieniu przez brytyjską instytucję ubezpieczeniową (dokumentacja potwierdzająca zatrudnienie na terenie Wielkiej Brytanii k. 25-41, notatka służbowa z dnia 18 grudnia 2012 r. k. 1, oświadczenie z dnia 18 grudnia 2012 r. k. 3, dokumenty (...) i (...) k. 7-9 a.r., zeznania świadka T. W. k. 143-145 a.s.).

Polski organ rentowy w 2013 r. wszczął postępowanie wyjaśniające, zmierzające do ustalenia właściwego ustawodawstwa w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym, mającego zastosowanie do odwołującej B. S.. W tym celu Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. zwrócił się do ubezpieczonej o udzielenie wyjaśnień i przedłożenie dokumentów wskazując jednocześnie, że wyłączenie z polskich ubezpieczeń społecznych może nastąpić jedynie na podstawie dokumentu stwierdzającego podleganie ubezpieczeniom społecznym w innym państwie członkowskim. Dodał, że dokumentem potwierdzającym podleganie ustawodawstwu brytyjskiemu jest potwierdzony przez właściwą instytucję formularz E101/A1. Organ rentowy stwierdził, że przekazane przez ubezpieczoną dokumenty w postaci umowy o pracę, nie wystarczają do podjęcia decyzji o wyłączeniu z polskiego systemu ubezpieczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. W związku z powyższym organ rentowy wezwał ubezpieczoną do złożenia w dniu 24 stycznia 2013 r. wyjaśnień w powyższej sprawie (pismo z dnia 7 stycznia 2013 r. k. 11 a.r.).

W dniu 23 stycznia 2013 r. do organu rentowego wpłynęło pismo ubezpieczonej B. S., w którym wskazała ona, iż w jej ocenie od dnia 1 grudnia 2012 r. podlega ustawodawstwu brytyjskiemu w zakresie ubezpieczeń społecznych na podstawie przepisu art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr: (...) w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Ubezpieczona stwierdziła, że brytyjski pracodawca zgodnie z obowiązującym prawem dokonał zgłoszenia i zarejestrował ją w brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej, będącej odpowiednikiem ZUS na terenie Wielkiej Brytanii. Podała, że w jej przypadku praca najemna wykonywana jest na terenie Wielkiej Brytanii w związku, z czym zastosowanie ma ustawodawstwo brytyjskie, natomiast z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej prowadzonej w Polsce nie są odprowadzane składki na ubezpieczenia społeczne. Z tego też względu, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. nie jest instytucją właściwą, tj. instytucją, której ustawodawstwo ma zastosowanie względnie instytucją odpowiedzialną za wypłacanie określonych świadczeń w myśl art. 3 ust. 2 powołanego rozporządzenia (WE) z dnia 29 kwietnia 2004 r. Ubezpieczona nadmieniła także, że jest w trakcie wyrabiania dokumentu A1, niemniej jednak nie ma wpływu na szybkość jego uzyskania. Zaznaczyła przy tym, że potwierdzenie formularza A1 nie jest obligatoryjne w ustanowieniu ustawodawstwa tymczasowego w związku z czym

wniosła o stwierdzenie dwumiesięcznego podlegania tymczasowemu ustawodawstwu brytyjskiemu na podstawie § 16 ust. 2 i 3 rozporządzenia wykonawczego Parlamentu Europejskiego i Rady nr: (...) w związku z art. 13.3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady nr: (...) (pismo z dnia 23 stycznia 2013 r. k. 15-17 a.r.).

W dniu 15 stycznia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. poinformował ubezpieczoną o tym, że złożony przez nią wniosek o ustalenie od dnia 1 grudnia 2012 r. właściwego ustawodawstwa z uwagi na brak udzielenia wystarczających wyjaśnień pozostał bez rozpoznania. Organ rentowy podkreślił, że w związku z tym, że ubezpieczona nie dokonała stosownego zgłoszenia, tj. zawieszenia bądź wykreślenia działalności gospodarczej od dnia 1 grudnia 2012 r. w organie ewidencyjnym, brak jest podstaw do wyłączenia jej w tym czasie z ubezpieczeń społecznych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej na terytorium Polski. Na tej podstawie organ rentowy uznał, że od dnia 1 grudnia 2012 r. B. S. spełnia warunki do podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej (pismo z dnia 15 stycznia 2014 r. k. 37-40 a.r.).

W związku z powyższym, w dniu 8 lutego 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję nr: (...) stwierdzającą, że ubezpieczona B. S., jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą nie mająca ustalonego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, dla której podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi zadeklarowana kwota nie niższa niż 60% kwoty przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia podlega w zakresie ubezpieczeń społecznych od dnia 1 grudnia 2012 r. ustawodawstwu polskiemu (decyzja z dnia 8 lutego 2014 r., nr: (...), k. 41-43 a.r.).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego ubezpieczona B. S. złożyła odwołanie, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 28 marca 2014r. k. 2-7 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 12 września 2014 r. pełnomocnik ubezpieczonej B. S. wyjaśnił, że występowała ona do właściwej instytucji w Wielkiej Brytanii z wnioskiem o wyjaśnienie przyczyn zwłoki w wydaniu dokumentu A1, niestety jej prośba nie została rozpatrzona. Do oświadczenia pełnomocnik dołączył szereg dokumentów, potwierdzających zatrudnienie ubezpieczonej na terenie Wielkiej Brytanii przetłumaczonych na język polski, w tym umowy o pracę i potwierdzenie nadania Numeru (...) o symbolu NIN. W kolejnym piśmie procesowym z dnia 10 grudnia 2014 r. pełnomocnik ubezpieczonej wyjaśnił, że B. S. do chwili obecnej nie otrzymała dokumentu A1 i brak jest odpowiedzi z instytucji brytyjskiej wyjaśniającej zwłokę w jego wydaniu. Wskazał także, że numer ubezpieczeniowy w Wielkiej Brytanii został odwołującej nadany w momencie zmiany pracy, która nastąpiła m.in. z powodu braku dopełnienia formalności przez poprzedniego pracodawcę. Podkreślił nadto, że działalność gospodarcza na terenie Polski nie jest aktualnie przez ubezpieczoną prowadzona, gdyż została zawieszona na początku października 2014 r. (pismo procesowe z dnia 12 września 2014 r. wraz z załącznikami k. 65-81, pismo procesowe z dnia 10 grudnia 2014 r. k. 94-95 a.s.).

W dniach 21 lipca 2015 r. i 28 lipca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W., w wykonaniu zobowiązania nałożonego przez Sąd, zwrócił się do instytucji brytyjskiej (...) z zapytaniem, czy odwołująca była zgłoszona do ubezpieczeń społecznych w brytyjskim systemie od dnia 1 grudnia 2012 r., jako pracownik z tytułu zawarcia umowy o pracę z (...) Ltd. z siedzibą w L.. Na powyższe pismo organ rentowy nie otrzymał żadnej odpowiedzi. W dniu 27 sierpnia 2015 r. pełnomocnik ubezpieczonej załączył do akt sprawy następujące dokumenty: odcinki wypłaty wynagrodzeń, rozliczenia roczne P60 oraz listę klientów wraz z wykazem projektów zrealizowanych przez ubezpieczoną (pismo procesowe z dnia 10 sierpnia 2015 r. wraz z załącznikiem k. 152-156, pismo procesowe z dnia 27 sierpnia 2015 r. wraz z załącznikami k. 158-185 a.s.).

Postanowieniem z dnia 18 kwietnia 2016 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie na podstawie art. 1131 k.p.c. oraz Rozporządzenia Rady (WE) nr 1206/2001 z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie współpracy między sądami państw członkowskich przy przeprowadzaniu dowodów sprawach cywilnych lub handlowych – zwrócił się na Formularzu A stanowiącym załącznik do w/w Rozporządzenia Rady (WE) nr 1206/2001 o przeprowadzenie dowodu z dokumentu poprzez uzyskanie zaświadczenia o podleganiu przez B. S. w okresie od dnia 1 grudnia 2012 r. z tytułu zatrudnienia w A. of Business (...) Co., a następnie od dnia 1 sierpnia 2013 r. do chwili obecnej z tytułu zatrudnienia (...)

LTD systemowi ubezpieczeń społecznych Wielkiej Brytanii (formularz A1) w drodze pomocy sądowej do jednostki centralnej odpowiedzialnej za załatwienie sprawy, tj. R. J. (adres: Room E16, S., (...) L.) (postanowienie z dnia 18 kwietnia 2016 r. k. 254 a.s.).

Postanowieniem z dnia 28 października 2016 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie zawiesił postępowanie w sprawie na podstawie art. 177 § 1 pkt. 1 k.p.c. W uzasadnieniu w/w orzeczenia Sąd Okręgowy wskazał, że zwracał się do brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej o potwierdzenie podlegania ubezpieczeniom społecznym przez odwołującą B. S. brytyjskiemu systemowi ubezpieczeniowemu. Sprawa ta nie została jednak wyjaśniona przez stronę brytyjską. Jednocześnie rozstrzygnięcie niniejszej sprawy zależne jest od decyzji brytyjskiej instytucji ubezpieczeniowej i uznania podlegania B. S. brytyjskiemu systemowi ubezpieczeniowemu od dnia 1 grudnia 2012 r. i wydania w tym zakresie odpowiedniego poświadczenia na formularzu A1. Powyższe uzasadnia zatem zawieszenie postępowania w oparciu o powołaną wyżej regulację (postanowienie z dnia 28 października 2016 r. k. 374-375 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 12 czerwca 2017 r. pełnomocnik ubezpieczonej B. S. poinformował tut. Sąd o tym, że brytyjska instytucja ubezpieczeniowa nie wydała dla odwołującej decyzji w sprawie podlegania ubezpieczeniom społecznym, natomiast sprawa znajduje się na etapie rozpatrywania wniosku. Z kolei w dniu 8 sierpnia 2018 r. pełnomocnik organu rentowego nadesłał do tut. Sądu bieżącą korespondencję prowadzoną z brytyjską instytucją ubezpieczeniową (...), w której instytucja ta wskazała, że na koncie (...) LTD nie widać zgłoszenia B. S. do ubezpieczeń społecznych (pismo procesowe z dnia 12 czerwca 2017 r. k. 417, pismo procesowe organu rentowego z dnia 8 sierpnia 2018 r. k. 437-438 a.s.).

Na rozprawie w dniu 20 marca 2019 r. strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska procesowe. Jednocześnie pełnomocnicy stron oświadczyli, że nie posiadają żadnych nowych informacji w sprawie, a także, że brytyjska instytucja ubezpieczeniowa nie wydała żadnej decyzji w przedmiocie ustalenia podlegania B. S. brytyjskiemu systemowi ubezpieczeniowemu od dnia 1 grudnia 2012 r. Ponadto strony nie zgłosiły żadnych wniosków dowodowych (protokół rozprawy z dnia 20 marca 2019 r., k. 509-510 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie wskazanych dokumentów, które w zakresie, w jakim stały się podstawą ustalonych faktów, nie budziły zastrzeżeń i nie były kwestionowane przez strony postępowania. Ponadto Sąd Okręgowy uznał za wiarygodne zeznania świadka T. W. (k. 143-145) mając jednak na uwadze, że zeznania te miały marginalne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, albowiem spór koncentrował się wyłącznie wokół zagadnień prawnych związanych z procedurą ustalania właściwego ustawodawstwa w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym na terytorium jednego z Państw Członkowskich. Sąd Okręgowy zwolnił także od udziału w sprawie w charakterze strony zainteresowanej Spółkę (...) LTD z siedzibą w L. mając na uwadze, że prawo polskie nie przyznaje zdolności sądowej zagranicznym osobom prawnym. W rezultacie podmiot taki nie może występować, jako strona w polskim procesie cywilnym. Spółka (...) LTD z siedzibą w L. mogłaby działać w imieniu własnym, jako strona stosunku pracy wyłącznie przed Sądem tego Państwa Członkowskiego, w którym została zawarta umowa o pracę, w tym przypadku Wielkiej Brytanii. W tym stanie rzeczy, brak było zatem podstaw do wezwania w/w Spółki do udziału w przedmiotowym postępowaniu w charakterze strony zainteresowanej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie B. S. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...) Oddział w W. z dnia 18 lutego 2014 r., nr: (...), w świetle ustalonego stanu faktycznego i obowiązujących przepisów prawa, nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że stan faktyczny niniejszej sprawy – w zakresie dotyczącym przebiegu postępowania przed polskim organem rentowym – był niesporny, a ocenie Sądu podlegały wyłącznie kwestie prawne, związane ze stosowaniem przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego oraz rozporządzenia wykonawczego Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Z uwagi na charakter wydanej przez organ rentowy decyzji niedopuszczalne było przy

tym samodzielne czynienie przez Sąd Okręgowy, działający jako polski sąd krajowy, ustaleń dotyczących tego czy B. S. wykonywała, czy też nie wykonywała pracy najemnej na terenie Wielkiej Brytanii. Stąd też Sąd pomimo przeprowadzenia wnioskowanych przez odwołującą dowodów dotyczących tej właśnie kwestii uznał, że mają one marginalne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a udział w charakterze strony zainteresowanej Spółki (...) LTD z siedzibą w L. należy uznać za bezprzedmiotowy.

Z treści przepisu art. 11 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2004 wynika, że osoby migrujące w celach zarobkowych po terytorium UE, w zakresie ubezpieczenia społecznego podlegają ustawodawstwu tylko jednego państwa członkowskiego. Czynnikiem decydującym o tym, któremu ustawodawstwu ma podlegać taka osoba, jest miejsce wykonywania pracy. Znajduje to swój wyraz już w preambule do tego rozporządzenia, w której wskazano, że aby jak najbardziej skutecznie zagwarantować równość traktowania wszystkich osób pracujących na terytorium Państwa Członkowskiego, stosowne jest uznanie, jako ogólnej zasady, że ustawodawstwem mającym zastosowanie jest ustawodawstwo Państwa Członkowskiego, w którym zainteresowana osoba wykonuje swą pracę jako pracownik najemny lub na własny rachunek. Rozwinięcie tej zasady zostało dokonane w treści art. 11 ust. 3 powołanego rozporządzenia, w którym wskazano, że zgodnie z przepisami art. 12 do 16:

- a) osoba wykonująca w Państwie Członkowskim pracę najemną lub pracę na własny rachunek podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego;
- b) urzędnik służby cywilnej podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, jakiemu podlega zatrudniająca go administracja;
- c) osoba otrzymująca zasiłek dla bezrobotnych zgodnie z przepisami art. 65 na podstawie ustawodawstwa Państwa Członkowskiego zamieszkania podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego;
- d) osoba powołana lub odwołana ze służby w siłach zbrojnych lub służby cywilnej w Państwie Członkowskim podlega ustawodawstwu tego Państwa Członkowskiego;
- e) każda inna osoba, do której nie mają zastosowania przepisy lit. a) do d) podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, bez uszczerbku dla innych przepisów niniejszego rozporządzenia, gwarantujących jej świadczenia na podstawie ustawodawstwa jednego lub kilku innych Państw Członkowskich.

W rozporządzeniu ustalono zarazem szereg norm kolizyjnych. Jedną z nich jest norma zamieszczona w art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, w myśl której osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich podlega ustawodawstwu państwa członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną. Z powyższej normy B. S. wywodziła, że skoro w okresie od dnia 1 grudnia 2012 r. wykonywała jednocześnie pracę najemną w Wielkiej Brytanii (była tam zatrudniona na podstawie umowy o pracę) oraz prowadziła działalność gospodarczą w Polsce, powinna podlegać ubezpieczeniom społecznym w państwie, w którym wykonywała pracę najemną, tj. w Wielkiej Brytanii. Powyższe stanowisko zostało jednak oparte wyłącznie o brzmienie jednego przepisu, przy całkowitym pominięciu ustanowionego przez ustawodawcę unijnego w rozporządzeniu nr 983/2009 trybu postępowania w takiego rodzaju sytuacjach, i nie mogło zostać uznane za prawidłowe. Tymczasem polska instytucja ubezpieczeniowa dokonała niekorzystnych dla ubezpieczonej ustaleń, skutkujących koniecznością wydania zaskarżonej w niniejszym postępowaniu decyzji. Z kolei instytucja brytyjska w ogóle nie wypowiedziała się w sposób wiążący co do w/w kwestii stąd też, brak było podstaw do przyjęcia odmiennego założenia, a mianowicie, że w spornym okresie czasu ubezpieczona podlegała ustawodawstwu brytyjskiemu z tytułu zawartej umowy o pracę.

W rozpatrywanej sprawie zastosowanie znajduje przepis art. 16 rozporządzenia nr 983/2009, określający procedurę dotyczącą właśnie stosowania art. 13 rozporządzenia nr 883/2004. Zgodnie z jego treścią osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, powinna poinformować o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania (ust. 1). Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie powinna wówczas ustalić ustawodawstwo mające zastosowanie do

zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu (ust. 2). Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii (ust. 3). W przypadku gdy z uwagi na brak pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa niezbędne jest nawiązanie kontaktów przez instytucje lub władze dwóch lub więcej państw członkowskich, na wniosek jednej lub więcej instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich lub na wniosek samych właściwych władz, ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego jest określone na mocy wspólnego porozumienia, z uwzględnieniem art. 13 rozporządzenia podstawowego i odpowiednich przepisów art. 14 rozporządzenia wykonawczego. W przypadku rozbieżności opinii między zainteresowanymi instytucjami lub właściwymi władzami podmioty te starają się dojść do porozumienia zgodnie z warunkami ustalonymi powyżej, a zastosowanie ma art. 6 rozporządzenia wykonawczego (ust. 4). Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie określone jako mające zastosowanie, niezwłocznie informuje o tym zainteresowanego (ust. 5). Jeżeli zainteresowany nie dostarczy informacji, o których mowa w ust. 1, niniejszy artykuł stosuje się z inicjatywy instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, gdy tylko instytucja ta zapozna się z sytuacją tej osoby, na przykład za pośrednictwem innej instytucji zainteresowanej (ust. 6).

Szczegółowo postępowanie w sprawach tego rodzaju normuje Decyzja Komisji Administracyjnej ds. Koordynacji i Zabezpieczenia z dnia 12 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncepcji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielania świadczeń na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004, która w punktach 5-11 stanowi, że instytucja lub władza, która wyraża wątpliwość, co do ważności dokumentu wydanego przez instytucję lub władzę innego państwa członkowskiego albo która nie zgadza się z określeniem ustawodawstwa właściwego, jest dalej zwana instytucją występującą. Instytucja innego państwa członkowskiego jest dalej zwana instytucją wezwaną. W przypadku wystąpienia jednej z sytuacji, o której mowa w pkt 1, instytucja występująca zwraca się do instytucji wezwanej o niezbędne wyjaśnienia dotyczące jej decyzji oraz, w stosownych przypadkach, o wycofanie lub orzeczenie nieważności danego dokumentu lub o dokonanie przeglądu lub unieważnienie jej decyzji. Instytucja występująca uzasadnia swój wniosek, wskazując na zastosowanie niniejszej decyzji, oraz dostarcza dowodów potwierdzających, stanowiących podstawę jej wniosku. Instytucja ta wskazuje osobę do kontaktu na okres pierwszego etapu procedury dialogu. Instytucja wezwana niezwłocznie potwierdza, poprzez email lub faks, otrzymanie wniosku, najpóźniej w terminie 10 dni roboczych od dnia jego otrzymania. Instytucja ta także wskazuje osobę do kontaktu na okres pierwszego etapu procedury dialogu. W możliwie najkrótszym czasie, najpóźniej w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania wniosku, instytucja wezwana informuje instytucję występującą o wyniku przeprowadzonego przez nią dochodzenia. Instytucja wezwana informuje instytucję występującą o potwierdzeniu pierwotnej decyzji, jej uchyleniu lub wycofaniu dokumentu albo stwierdzeniu jego nieważności. Instytucja ta zawiadamia także osobę zainteresowaną oraz, w stosownych przypadkach, jej pracodawcę, o swojej decyzji oraz o procedurach zaskarżenia tej decyzji, przewidzianych w jej prawie krajowym. Jeżeli instytucja wezwana nie może zakończyć dochodzenia w terminie trzech miesięcy z uwagi na złożoność sprawy albo ze względu na fakt, że zweryfikowanie pewnych danych wymaga zaangażowania innej instytucji, może ona przedłużyć termin najdłużej o okres trzech miesięcy. Instytucja wezwana informuje instytucję występującą o przedłużeniu terminu w możliwie najkrótszym czasie, lecz co najmniej tydzień przed upłynięciem pierwszego terminu, uzasadniając opóźnienie oraz podając orientacyjny okres, w jakim dochodzenie zostanie zakończone. Drugi etap procedury dialogu został określony w punktach 13-17 decyzji, z których wynika, że jeżeli instytucje nie mogą osiągnąć porozumienia w czasie pierwszego etapu procedury dialogu albo jeżeli instytucja wezwana nie może zakończyć dochodzenia w terminie 6 miesięcy od otrzymania wniosku, instytucje zawiadamiają właściwe

władze. Każda z instytucji przygotowuje sprawozdanie z podjętych działań. Właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich mogą zdecydować o rozpoczęciu drugiej etapy procedury dialogu albo o skierowaniu sprawy bezpośrednio do Komisji Administracyjnej. Jeżeli właściwe władze otworzą drugi etap procedury dialogu, każda z nich wyznacza główną osobę do kontaktu w terminie dwóch tygodni od zawiadomienia przez instytucję. Jeżeli podczas procedury dialogu osiągnięcie porozumienia nie jest możliwe, właściwe władze mogą skierować sprawę do Komisji Administracyjnej. Każda z właściwych władz przygotowuje dla Komisji Administracyjnej informację na temat głównych punktów spornych. Komisja Administracyjna stara się pogodzić rozbieżne opinie w terminie sześciu miesięcy od dnia, w którym skierowano do niej sprawę. Komisja może zdecydować o skierowaniu sprawy do Komisji Pojednawczej, która może zostać powołana na podstawie regulaminu Komisji Administracyjnej.

W ocenie Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie w trakcie postępowania toczącego się w sprawie podlegania przez B. S. ubezpieczeniom społecznym, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. ustalił, że odwołująca nie powinna podlegać ubezpieczeniom społecznym z tytułu wykonywania pracy najemnej w Wielkiej Brytanii, albowiem praca ta miała charakter marginalny, a nadto ubezpieczona nie wyrejestrowała prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej na terytorium Polski. Z kolei instytucja brytyjska, pomimo otrzymania informacji o ustaleniu tymczasowego ustawodawstwa polskiego jako właściwego, w terminie dwóch miesięcy nie zajęła żadnego stanowiska. Nie wskazała też, aby właściwe było ustawodawstwo brytyjskie, nie wystawiła również odwołującej wymaganego formularza A1. W związku z tym organ rentowy, a także Sąd Okręgowy, nie miał żadnych podstaw do tego, aby przyjąć, że właściwe dla B. S. jest ustawodawstwo brytyjskie, a nie polskie. W orzecznictwie wydaje się być bezsporne, że o tym czy dana aktywność, w tym przypadku stosunek pracy, powoduje obowiązek ubezpieczenia na terytorium danego państwa władczo rozstrzygnąć może organ tego tylko państwa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2014 r., II UK 587/13, z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2010 r., II UZP 2/10 i wyroki Sądu Najwyższego z dnia 6 września 2011 r., I UK 84/11 i z dnia 23 listopada 2012 r., II UK 103/12 i z dnia 21 stycznia 2016 r., III UK 61/15). Organ tego państwa uprawniony jest zatem w oparciu o przepisy tego kraju do materialnoprawnej oceny tego stosunku, w szczególności do oceny tego, czy rodzi on skutki w sferze ubezpieczeń, czy też np. z powodu pozorności, czy nieważności takowych skutków nie rodzi. W niniejszej sprawie na dzień wydania zaskarżonej decyzji nie istniał żaden – wystawiony przez wyłącznie do tego uprawnioną instytucję brytyjską – dokument potwierdzający podleganie przez B. S. w jakimkolwiek okresie, poczynając od dnia 1 grudnia 2012 r., brytyjskim ubezpieczeniom społecznym. Sąd Okręgowy dostrzegł przy tym, że postępowanie między dwiema instytucjami toczyło się znacznie dłużej niż określono to w przepisach i pomimo tego nie zostało zakończone przez instytucję brytyjską. Brak było więc możliwości wypracowania wspólnego stanowiska, a taki jest właśnie cel procedury przewidzianej w przepisie art. 16 rozporządzenia wykonawczego.

Podsumowując, w sytuacji kiedy w rozpatrywanej sprawie uprawniony brytyjski organ nie wypowiedział się w kwestii podlegania odwołującej B. S. w spornym okresie czasu ustawodawstwu brytyjskiemu, a próbując milcząco ustalone tymczasowo ustawodawstwo polskie - nie jest dopuszczalne przyjęcie ustawodawstwa Wielkiej Brytanii przez organ polski. Trzeba przy tym zauważyć, że ewentualne uwzględnienie odwołania mogłoby polegać jedynie na zmianie decyzji poprzez wykluczenie ustawodawstwa polskiego, a wówczas doszłoby do naruszenia podstawowej zasady rozporządzenia nr: (...), a mianowicie odwołująca nie podlegałaby w spornym okresie czasu żadnemu ustawodawstwu, co oczywiście nie jest dopuszczalne. Jeżeli odwołująca podtrzymuje, że jej aktywność zawodowa w Wielkiej Brytanii uzasadniałaby objęcie ubezpieczeniem na terenie tego kraju z tytułu stosunku pracy - to jedyną drogą prawną jest ponowne wszczęcie stosownej procedury przed organem brytyjskim, a pozytywny efekt takiej drogi może uzasadnić ewentualną i stosowną zmianą zaskarżonej decyzji polskiego organu w trybie wznowienia postępowania. Na obecnym etapie brak jest podstaw do takiej zmiany, dlatego odwołanie jako bezzasadne, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. podlegało oddaleniu, o czym Sąd Okręgowy orzekł w pkt. 1 sentencji wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego, Sąd Okręgowy orzekł w pkt. 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r. poz. 1804), , zasądając od odwołującej B. S. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Renata Gąsior

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć (...)